

Arrest

nr. 254 200 van 7 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2021 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat I. ROOX verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te G. (Marokko) op [...]1979.

Op 22 maart 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 19 september 2016 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 30 september 2016 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 29 maart 2017 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 april 2017 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 5 oktober 2017 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 oktober 2017 diende verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 24 april 2018 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 mei 2018 diende verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 14 november 2018 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 mei 2019 diende verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 14 november 2019 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 4 december 2019 diende verzoeker een zevende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 2 juni 2020 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 26 juni 2020 diende verzoeker een achtste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 12 november 2020 besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie andermaal (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2020 werd ingediend door:

Naam: E. O.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1979

Geboorteplaats: G.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] GENT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.06.2020 voor de achtste maal gezinshereniging aan met zijn schoonbroer H. R., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.10.2013 met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Spanje op 23.11.2014
- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 10.09.2018 te Antwerpen
- 'attestation de charge de famille' n°11/2020 dd. 13.02.2020
- 'certificat de non-imposition' n°xxx dd. 17.02.2020 op naam van betrokkene
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.06.2016, 15.07.2016, 17.08.2016, 15.09.2016, 17.10.2016 en 15.11.2016
- arbeidsovereenkomst dd. 15.10.2007 op naam van de referentiepersoon
- attesten OCMW Gent dd. 31.07.2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon
- verklaring lidmaatschap Bond Moyson dd. 02.08.2019 op naam van de referentiepersoon
- onvolledige huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote met bijbehorend registratiebewijs; gezinssamenstelling stad Gent dd. 31.07.2019 op naam van de referentiepersoon

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van aanvragen gezinshereniging dd. 22.03.2016, 16.05.2018, 24.05.2019 en/of 04.12.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 19.09.2016 en 14.11.2018, 14.11.2019 en/of 02.06.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- bijkomende bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 09.08.2013, 07.10.2013, 26.11.2013, 21.01.2014, 07.03.2014, 30.05.2014, 09.09.2014, 14.10.2014 en 17.12.2014 (gemiddeld €100 per geldstorting): echter, deze geldstortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko onvermogen was en aangewezen was op deze sommen om te voorzien in zijn basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.
- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode februari - augustus 2020

Deze bijkomende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 19.09.2016, 29.03.2017, 05.10.2017, 20.04.2018, 14.11.2018, 14.11.2019 en 02.06.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon in de periode 21.02.2005 – 01.02.2006, 16.01.2007 – 23.07.2007 en ononderbroken sedert 22.12.2018 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het

gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 22.03.2016 voor de eerste maal officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, er niet afdoende blijkt dat betrokkene op heden niet ten laste valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot acht maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van schoonbroer, die in het bezit is van de Spaanse nationaliteit en legaal in België verblijft. Zijn eerste zeven aanvragen, ingediend op 22.03.2016, 30.09.2016, 07.04.2017, 24.10.2017, 16.05.2018, 24.05.2019 en 04.12.2019, werden geweigerd op 19.09.2016, 29.03.2017, 05.10.2017, 20.04.2018, 14.11.2018, 14.11.2019 en 02.06.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de weigeringsbeslissing van 14.11.2019. Betrokkene ging tegen geen enkele van deze weigeringsbeslissingen in beroep en diende op 26.06.2020 een Achtste aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Op 12 november 2020 legde de gemachtigde een inreisverbod (bijlage 13sexies) op. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV 255 445.

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, § 2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de redelijkheidsplicht. Uit zijn uiteenzetting blijkt dat hij ook de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Verzoeker diende op 26.06.2020, in de hoedanigheid van een 'ander familielid', een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

" Art. 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven." (verzoeker zet in vet en onderlijnt)

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt:

"(...) de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° , moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Dat verzoeker echter op 01.12.2020 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat hij niet zou hebben voldaan aan de vereiste voorwaarden, waarbij hij erop wijst dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij onvermogen was. Bovendien zou niet afdoende zijn aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker bijkomend ten laste te nemen.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Verzoeker werd door de referentiepersoon financieel gesteund in Marokko. Er werden bewijzen van geldstortingen voorgelegd voor de periode 2013-2014 van de referentiepersoon naar verzoeker.

Ook nu in België behoort verzoeker tot het gezin van de referentiepersoon sedert maart 2016. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt ook dat verzoeker sedert maart 2016 deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en daar gedomicilieerd is.

Uit artikel 47/1 vreemdelingenwet, waarin de bewoording "of" wordt gebuikt, blijkt duidelijk dat verzoeker niet cumulatief moet bewijzen dat zij én ten laste én deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Het is voldoende als verzoeker enkel bewijst dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Doch heeft verzoeker ook bewijzen van 'ten laste' aan verweerder overgemaakt. Maar ook hier stelt verweerder onterecht dat de 'ten laste' zijn niet afdoende bewezen is.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC1 alle relevante bewijzen in aanmerking moet worden genomen voor de beoordeling van het “ten laste” zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip ‘ten laste zijn’ in de arresten Jia² en Reyes³. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’ toepassen. In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

In het geval van verzoeker dient er te worden opgemerkt dat aan de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ wel voldaan is. De nood aan financiële en materiele ondersteuning vanuit verzoekers kant bestond al vooraleer hij naar België kwam. Verzoeker heeft geen eigendommen noch inkomen in Marokko (of elders) en was aldus afhankelijk van hulp van buitenaf. Verzoeker brengt eveneens een “certificat de non-imposition” bij om dit aan te tonen. Verzoeker werd financieel ondersteund door zijn schoonbroer, de referentiepersoon. Aan verzoeker werd geregeld een bedrag overhandigd die ervoor moest zorgen dat verzoeker in zijn basisbehoefte werd voorzien. De financiële ondersteuning gebeurde zowel via geldoverschrijving als via handgift aangezien zij samenwonen.

In de bestreden beslissing stelt verweerder tevens dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Nochtans legde verzoeker een document voor waaruit blijkt dat hij niet over een inkomen beschikt. Echter werd dit document niet door verweerder als afdoende bewijs aanvaard. Verzoeker wenst hierbij te wijzen op een arrest van 26 oktober 2018 waarin Uw Raad geoordeeld heeft dat het begrip ‘ten laste’ hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is.⁴ Het feit dat aan verzoeker geregeld geld werd overgeschreven is al een indicatie dat verzoeker onvermogen was en afhankelijk was van de financiële steun van de referentiepersoon.

Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon is zeker sprake. De referentiepersoon stond in voor de basisbehoefte van verzoeker en droeg al zijn financiële kosten. Niet

enkel in land van herkomst is de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar, ook in België blijft verzoeker ten laste van de referentiepersoon. De bewijzen hiervan zijn eveneens aan verweerder voorgelegd.

De referentiepersoon heeft voldoende bestaansmiddelen om ervoor te zorgen dat verzoeker niet ten laste moet vallen van de openbare overheden.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd. Bij elk voorgelegde document die aan verweerder werd voorgelegd, stelt verweerder dat deze niet in aanmerking wordt genomen, dit zonder enige afdoende motivering te geven. Nochtans is verweerder gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel. In casu is dit niet gebeurd. Een schending van de motiveringsplicht lijkt voorhanden.

Tenslotte dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, tevens rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker behoort weldegelijk tot het gezin van de referentiepersoon.

Verweerder heeft de situatie van verzoeker onvoldoende bestudeerd. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd. Het is de plicht van verweerder om rekening te houden met de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verweerder heeft de plicht zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Dit is in casu niet gebeurd. Het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, werd geschonden

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Verzoeker citeert artikel 47/1 en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat hij niet voldoet aan de voorwaarden omdat hij niet afdoende zou aangetoond hebben ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon of dat hij onvermogen was. Daarnaast meent de gemachtigde dat ook niet blijkt dat voldoende is aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker bijkomend ten laste te nemen.

Verzoeker is het niet eens met die conclusie en wijst erop dat er bewijzen van geldstortingen zijn voorgelegd voor de periode van 2013 tot 2014 en dat hij tot het gezin van de referentiepersoon behoort sedert maart 2016. Hij stipt aan dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet het woord "of" gebruikt en hij dus niet cumulatief moet bewijzen en ten laste te zijn én deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Hij wijst erop dat het voldoende is aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Daarnaast wijst hij erop dat hij ook bewijzen van het ten laste zijn heeft overgemaakt aan de gemachtigde en die ten onrechte niet zijn aangenomen. Verzoeker verwijst naar de richtlijn 2004/38/EG en stelt dat alle bewijzen in aanmerking moeten genomen worden aangezien die richtlijn geen voorwaarden stelt aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het begrip "ten laste zijn", meer bepaald naar de arresten Jia en Reyes en citeert ook uit het arrest Reyes. Verzoeker vat samen dat hij het bewijs moet leveren dat hij de materiële ondersteuning nodig heeft van de referentiepersoon teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien. Die afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst.

Verzoeker meent dat hij heeft aangetoond dat de nood aan financiële of materiële steun reeds bestond voor hij in België aankwam. Verzoeker wijst daarbij op het feit dat hij over geen eigendommen noch inkomen beschikt en een "certificat de non-imposition" heeft voorgelegd van 17 februari 2020 om dit aan te tonen. Daarnaast werd verzoeker financieel gesteund door zijn schoonbroer. Hij voert aan dat dit zowel via overschrijving als via handgift gebeurde aangezien zij samenwonen. Verzoeker kan de gemachtigde niet volgen dat hij niet heeft aangetoond onvermogen te zijn omdat hij een document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij niet over een inkomen beschikt. Verzoeker erkent dat de gemachtigde dit stuk niet aanvaardt, maar wijst op een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat het ten laste zijn hoofdzakelijk een actieve ondersteuning vereist en het bewijs van onvermogen daaraan ondergeschikt is. Verzoeker stelt dat het feit dat aan hem regelmatig geld werd overgeschreven, een indicatie is dat hij onvermogen was en afhankelijk van die steun. Tot slot poneert verzoeker dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat verzoeker niet ten laste valt van de overheid.

Wat betreft de formele motiveringsplicht stelt verzoeker dat wel bij elk voorgelegd stuk wordt gesteld dat het niet in aanmerking kan worden genomen, maar zonder dit op afdoende wijze te motiveren. Hij acht de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoeker dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist dat met het gezinsleven moet worden rekening gehouden. Hij stipt opnieuw aan dat hij samenwoont met het gezin van de referentiepersoon. Tot slot voert verzoeker aan dat de gemachtigde zijn situatie onvoldoende bestudeerd heeft, terwijl op hem nochtans de plicht rust om de beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Hij leest hierin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo heeft de gemachtigde, zoals verzoeker zelf erkent, voor elk voorgelegd document weergegeven waarom hij het stuk niet aanvaardt als bewijs dat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker kon beoordelen of hij beroep indient of niet.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...].”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° , moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Zoals blijkt uit artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet moet verzoeker aantonen ofwel ten laste te zijn van zijn Nederlandse schoonbroer in functie van wie hij de aanvraag heeft ingediend, ofwel dat hij deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonbroer in het land van herkomst. Verzoeker heeft dus een punt dat “of” wijst op het feit dat dit geen cumulatieve vereisten zijn, ofwel “deel uitmaken van het gezin in het herkomstland”, ofwel “ten laste zijn in het herkomstland” volstaat.

Wat betreft het deel uitmaken van het gezin van de Nederlandse schoonbroer, motiveert de gemachtigde dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Hij stelt dat het gegeven dat verzoeker op 22 maart 2016 voor het eerst officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België geen afbreuk doet aan die vaststelling. De Raad kan deze motivering niet kennelijk onredelijk achten, noch niet afdoende gemotiveerd of onzorgvuldig. Het feit dat verzoeker in België deel uitmaakt van het gezin van zijn schoonbroer en dit al sedert maart 2016, volstaat inderdaad niet om aan te tonen dat hij reeds van in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van zijn zus en schoonbroer. Verweerder wijst in de nota terecht op het bepaalde in artikel 47/3, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat de documenten die aantonen dat het andere familielid deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het herkomstland. Dit bevestigt nogmaals dat de situatie in het herkomstland moet beoordeeld worden. Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij enkel dient te bewijzen (in België) deel uit te maken van het gezin.

Wat betreft het ten laste zijn, kan dienstig verwezen worden naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van 5 september 2012 C- 83/11 waarin het Hof in punt 38 stelt dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van hun beoordelingsmarge, bijzondere voorwaarden kunnen stellen inzake de aard en de duur van afhankelijkheid, om te verzekeren dat de situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt op afdoende wijze dat de gemachtigde niet aanneemt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een reële en duurzame afhankelijkheid, die reeds bestond van in het herkomstland. Verzoeker wijst op de geldstorting die hij heeft voorgelegd voor de periode 2013 – 2014. Hij onderstreept ook dat het begrip ‘ten laste’ hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen “slechts bijzaak is”. Hij vervolgt dat het bewijs dat aan verzoeker geregeld geld is overgeschreven al een indicatie is dat verzoeker onvermogen is en afhankelijk van de financiële steun van de referentiepersoon.

Verzoeker stipt terecht aan dat volgens het arrest Reyes van het Hof van Justitie, meer bepaald punt 24 het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de

bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien, op zich reeds kan aantonen dat er sprake is van een reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten aanzien van de unieburger.

“24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”(eigen onderlijnen)

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dus dat regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch verzoeker kan er niet aan voorbij gaan dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. De Raad moet er bijgevolg op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

In casu oordeelt de gemachtigde over de in de achtste aanvraag extra voorgelegde geldstortingen dat de geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag om gezinshereniging. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Ook al blijkt dat verschillende geldstortingen worden aangetoond, verspreid over verschillende jaren, dan nog moet vastgesteld worden dat zowel wat betreft de stortingen in 2013 als in 2014, er verscheidene maanden geen stortingen waren, zodat de gemiddelde steun per maand inderdaad beperkt is. Bovendien liggen geen stortingen voor van het jaar 2015, terwijl niet betwist is dat verzoeker in maart 2016 in België bij zijn schoonbroer ingetrokken is. Bijgevolg kan de gemachtigde ook gevolgd worden waar hij stelt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek uit Marokko onvermogen was en dus aangewezen was op die sommen om te voorzien in zijn basisonderhoud. Waar verzoeker nog aanhaalt dat de financiële ondersteuning zowel via stortingen als via handgift gebeurde aangezien zij samenwonen, heeft de Raad supra reeds gesteld dat de reële en duurzame afhankelijkheid in het herkomstland moet aangetoond worden. Het feit dat verzoeker na de samenwoning sedert maart 2016 in België eventueel nog handgiften ontving, is dan ook niet dienstig om aan te tonen aan de voorwaarden van artikel 47/1 iuncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet te voldoen.

Verder stelt verzoeker dat hij heeft bewezen geen eigendommen noch inkomen in Marokko of elders gehad te hebben en dus afhankelijk te zijn van hulp van buitenaf, hij verwijst hiervoor naar het “certificat de non-imposition”. Aangaande dit certificaat van 17 februari 2020 stelt de gemachtigde dat dit een stuk betreft dat reeds werd voorgelegd in het kader van eerdere aanvragen gezinshereniging, en dat onder meer dit element reeds werd besproken en weerlegd in een eerdere bijlage 20. De Raad leest inderdaad in de bijlage 20 van 2 juni 2020 over het voorgelegde “certificat de non-imposition” dat de gemachtigde heeft gesteld dat uit dit document blijkt dat verzoeker op datum van het attest niet gekend is bij de Marokkaanse thesaurie en niet onderworpen is aan enige belasting, maar dat die gegevens betrekking hebben op de situatie in februari 2020, zijnde na het vertrek van verzoeker uit Marokko, zodat het attest niet relevant is. Verzoeker kent dit motief, want uit het administratief dossier blijkt dat die beslissing aan hem ter kennis werd gebracht op 8 juni 2020. Verzoeker heeft echter geen beroep tegen die beslissing ingediend, noch voert hij in het huidig verzoekschrift enig verweer. De Raad acht die vaststelling van de gemachtigde bovendien niet kennelijk onredelijk.

Eveneens leest de Raad ten overvloede in de bijlage 20 van 14 november 2019, waarnaar in de bestreden beslissing ook wordt verwezen, dat de gemachtigde heeft gemotiveerd dat blijkt dat verzoeker Schengen inreisde via Spanje op 23 november 2014 op basis van een visum kort verblijf, afgeleverd door de Franse autoriteiten. In het kader van deze visumaanvraag toonde verzoeker aan economisch actief te zijn voor zijn vertrek uit Marokko en dit als bediende. Ook dit element werd nooit weerlegd door verzoeker.

De Raad kan verzoeker bijgevolg niet volgen dat er van een sterke afhankelijkheidsrelatie sprake zou zijn en dat de referentiepersoon voor de basisbehoeften instond in het herkomstland. Waar verzoeker aanstipt dat hij thans in België financieel ten laste is van de referentiepersoon, kan dit eventueel uit de stukken aangenomen worden, doch kan zoiets niet volstaan voor het erkennen van het verblijfsrecht als ander familielid, nu die hoedanigheid in het herkomstland moest bestaan. De procedure gezinshereniging is er namelijk niet op gericht een afhankelijkheidssituatie in het gastland te creëren.

De Raad is van oordeel dat de gemachtigde niet op onzorgvuldige, noch kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de voorgelegde attesten niet afdoende aantonen dat verzoeker ten laste is van zijn schoonbroer en dit van in het herkomstland. Hij heeft dit ook op afdoende wijze gemotiveerd.

Waar verzoeker gewoon poneert dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoeker niet ten laste valt van de openbare overheid, stelt de Raad vast dat de gemachtigde motiveert dat niet blijkt dat verzoeker niet ten laste valt van de Belgische staat. Er blijken uit de voorgelegde loonfiches voor de periode februari tot augustus 2020 zeer grote schommelingen in het loon, als gevolg van bepaalde maanden waar de referentiepersoon economisch werkloos was. Er is geen element voorgelegd van aanvullende werkloosheidsuitkering. Er blijkt ook dat de referentiepersoon een echtgenote heeft (zus van verzoeker, van wie geen inkomsten werden voorgelegd) en een kind. Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken dat de huur 790 euro per maand bedraagt. Verzoeker heeft evenwel ook sommige loonfiches voorgelegd van bepaalde maanden, die deze huurkost niet kunnen dekken. De Raad kan omwille van het voorgaande niet zonder meer de stelling van verzoeker aannemen dat er geen risico bestaat dat hij ten laste zou kunnen vallen van de overheid.

Waar verzoeker aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, aanstipt dat de gemachtigde blijkens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet rekening houden met het gezins- en familieleven, kan de Raad volgen. Er blijkt evenwel dat de gemachtigde dat ook heeft gedaan. Hij heeft erop gewezen dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan kan verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Verzoeker stipt enkel aan "dat hij wel degelijk tot het gezin behoort van de referentiepersoon". Het feit dat men in België onder een dak woont, kan evenwel niet volstaan om aan te nemen dat verzoeker als bijna 41 jarige man op het ogenblik van de beslissing niet in Marokko in staat zou zijn om zijn leven op te bouwen. Zoals supra gesteld, heeft de Raad aangenomen dat de gemachtigde op redelijke wijze heeft vastgesteld dat er in Marokko geen reële situatie van afhankelijkheid is aangetoond.

De Raad volgt niet dat de gemachtigde zijn dossier niet voldoende zou bestudeerd hebben, hij heeft wel degelijk rekening gehouden met de voorgelegde feitelijke gegevens. Er kan niet aangenomen worden dat de gemachtigde de beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid, noch gestoeld op een incorrecte feitenvinding. Waar verzoeker tot slot ineens nog melding maakt van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat daargelaten de vraag of deze bepaling toepassing vindt in een aanvraag gezinshereniging die stoelt op artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, verzoeker niet ingaat op de inhoud van die bepaling, en dus niet aannemelijk maakt dat die geschonden zou zijn.

De Raad neemt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aan.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES